

sig selv, at han i nogen Tid havde beskæftiget hende mere, end det var tilladeligt i et Øjeblik, da hun stod i Begreb med at bortgive sig til en anden. Hun havde i de sidste søvnløse Nætter maattet gøre Vold paa sig for ikke at tænke paa ham, men hun var overbevist om, at fra den samme Dag, hun vidste ham borte, vilde det være forbi med det nedværdigende Herredømme, han havde faaet over hendes Fantasi.

Idet hun nu fik Øje paa ham i hans nye Dragt, krøb hun uvilkaarlig lidt sammen. Det viljespændte, forskende Blik, hvormed han straks iagttog hende, vakte en Anelse hos hende om den Beslutning, hvormed han var kommen. I Begyndelsen undgik hun derfor at komme i Nærheden af ham; men da hun indsaae, at hun dog næppe vilde slippe for hans Frieri, og da hun nu ogsaa selv ønskede at faa en Ende paa det utaaelige Forhold, bestemte hun sig til lige saa godt først som sidst at lade det komme til en Afgørelse.

Hun gik ene ned i Haven og spaserede lidt frem og tilbage i en af Gangene nærmest Huset, idet hun tænkte, at han nu vilde opsøge hende her, hvor de lettest blev uden Vidner.

Hendes Beregning slog til. Det varede ikke mange Minuter, før hun hørte hans hurtige Skridt i en af Sidegangene; og i det samme overfaldtes hun af Svimmelhed. Hun standsede, idet hun ligesom søgte Tilflugt ved en stor Stenvase, der stod opstillet paa en vedbendbevokset Sokkel. Hun gav sig Udseende af her at være beskæftiget med at ordne en Slyngranke, der hægtede sig op ad Stenen; men hendes Hænder rystede, og efterhaanden som Skridtene nærmede sig, tog hendes Hjertebanken til, saa Solpletterne paa Gruset dansede for hendes Øjne. Nu hørte hun ham lige bag sig og vendte sig om.

„Hvad vil De mig?“ næsten raabte hun, som om hun var bleven overrasket. „Hvorfor forfølger De mig?“

Han blottede ærbødigt Hovedet og bad om Tilladelse til at tale med hende et Øjeblik.

„Men De ser saa træt ud, Frøken! Vil De ikke hellere tage Plads?“

Han viste paa en Bænk, der stod under Stenvasen med Ryg-